

ΤΑ ΒΑΠΟΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΙΤΟΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο Κάφκα συνήθιζε να λέει πως η ανάγνωση των εφημερίδων είναι ένα βίτσιο συνυφασμένο με τον πολιτισμό. «Είναι όπως με τον καπνό. Υποχρεωνόμαστε να πληρώνουμε στους δηλητηριαστές μας το δικαίωμα να δηλητηριαζόμαστε». Και πρόσθετε, «η εφημερίδα παρουσιάζει τις παγκόσμιες ειδήσεις βάζοντας τη μία πάνω στην άλλη, σαν μια μικρή στοίβα από βρομιές. Είναι ένας σωρός χώματα και άμμος. Πού το νόημά της; Το να βλέπεις την ιστορία σαν ένα συνονθύλευμα γεγονότων δεν λέει τίποτα. Το ζήτημα είναι το νόημα των γεγονότων και αυτό δεν το βρίσκουμε στην εφημερίδα».

Τα όσα περιέγραφε με οξύνοια και διορατικότητα ο Κάφκα στις αρχές του 20^{ου} αιώνα ισχύουν και σήμερα, και μάλιστα τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα, μολονότι η εμφάνιση -και η αθλιότητα- της τηλεόρασης έκανε τις εφημερίδες να φαντάζονται σαν ακίνδυνα χαρτόμαζα.

Σε ένα τέτοιο «βίτσιο» ενδίδει συχνά πυκνά και ο γράφων, αλλά την περασμένη Κυριακή τον περίμενε μια έκπληξη. Γνωστός αμερικανοτραφής αστέρας της τηλεδημοσιογραφίας, για τις σχέσεις του οποίου με την εκείθεν του Ατλαντικού υπερδύναμη και την αντίστοιχη πρεσβεία εν Ελλάδι ο κόσμος βοά, ανέλαβε με άρθρο του σε «σοβαρή, αστική εφημερίδα» να σχολιάσει τα επεισόδια με αφορμή την πρόσφατη πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Ο εν λόγω δημοσιογράφος (που φρόντισε ο ίδιος να διαλύσει τις όποιες αμφιβολίες σχετικά με τον πραγματικό του ρόλο στα δημόσια πράγματα της Ελλάδας, με το ανεκδιήγητο βιβλίο που συνέγραψε μαζί με συνάδελφό του για την 17 Νοέμβρη) στο προαναφερθέν άρθρο του ξεπέρασε, είναι η αλήθεια, τον εαυτό του. Καυτηρίασε την ανικανότητα των ασφαλιτών να προχωρήσουν σε συλλήψεις μελών του αναρχικού χώρου, έγραψε πως αυτοί είναι γνωστοί σε όλους, ενώ παράλληλα «φωτογράφησε» (και ταυτόχρονα στοχοποίησε) συλλογικότητες, στέκια, καταλήψεις αλλά και πρόσωπα του αναρχικού χώρου, με τρόπο που δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρεξήγησης για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ, ως υπαίτιους των επεισοδίων (προτρέποντας εμμέσως πλην σαφώς την αστυνομία να προχωρήσει σε συλλήψεις). Σε μία περίπτωση, μάλιστα, έδωσε και συγκεκριμένη διεύθυνση (αλήθεια, τηλέφωνα γιατί δεν δίνει;), ενώ δεν παρέλειψε να αναφέρει και ηλικίες «υπόπτων» μην τύχει και συλλάβουν κανέναν άλλον, κατά λάθος, τα σαΐνια της ασφάλειας.

Το ανησυχητικό, λέει, ο δημοσιογράφος, είναι ότι η επιρροή του αναρχικού χώρου αυξάνεται θεαματικά στα πανεπιστήμια και εν γένει στη νεολαία. Απορεί γιατί την υπόθεση της καταστολής του χώρου αυτού δεν την έχει αναλάβει η «ικανότατη» αντιτρομοκρατική, αλλά η «ανίκανη» ασφάλεια πολιτεύματος και τέλος διερωτάται (γεμάτος παιδική αφέλεια) γιατί η ασφάλεια δεν «φυτεύει» πράκτορες της (κοινώς ρουφιάνους) στις εν λόγω ομάδες, ώστε να διεισδύσει σε αυτές και να τις «ξηλώσει».

Μα η απάντηση είναι απλή κ. Δημοσιογράφε και μην παριστάνετε τον ανήξερο. Η ασφάλεια, οι μυστικές υπηρεσίες και οι ξένες πρεσβείες δεν μπορούν να διαθέσουν ειδικά κονδύλια για πληροφοριοδότες-ρουφιάνους, γιατί όλα τα σχετικά τα έχουν απορροφήσει διάφοροι δημοσιογράφοι.

Κώστας Δεσποινιάδης

(Πρώτη δημοσίευση, 24-11-2006

Περιέχεται στο βιβλίο *Πόλεμος και Ασφάλεια*, εκδ. Πανοπτικών, 2008)